

Mestni dom naj bi postal kulturni hram...

NOVA DVORANICA ZA LUTKARJE

Kmalu v Mestni dom

Člani Lutkovnega gledališča Ljubljana imajo svoje prostore raztresene kar na treh koncih naše občine. Pisarne so si uredili v nekdanjem skromnem stanovanju na Gosposki 3, edina dvorana – marionetno gledališče gostuje na Levstikovem trgu 2, delavnice pa so v stari Cukrarni. Povsod pa nemogoči pogoji za normalno delo. In 19. septembra so v Židovski stezi odprli dvorano »Stara Ljubljana«. Velik korak za majhno gledališče – z velikim srcem.

Prav gotovo si bodo ljubljanski lutkarji dobro zapomnili preteklo sezono. Odirali so kar 480 predstav, več kot uspešno sezono pa so zaključili s predstavami na znamenitem šibeniškem festivalu otroka. Gostovali so v Zvezni republiki Nemčiji, in otrokom naših delavcev, ki so na začasnem delu v tujini, odigrali nekaj prikupnih igrice, se pomudili pri naših sosedih na avstrijskem Koroškem, ter jim ponudili mentorsko pomoč pri slovenskih lutkovnih skupinah.

»Dvorana v Židovski stezi, to je poleg naših upravnih prostorov na Gosposki, nam veliko pomeni,« pravi direktor Lutkovnega gledališča Ignacije Šunjič, ki z dušo in srcem živi za čimprejšnjo rešitev vseh mogočih težav. »Pri tem se moramo zahvaliti samoupravnemu stanovanjski skupnosti občine Center in krajevni skupnosti Stara Ljubljana. Dvorana je velika

deset krat pet metrov, na otvoritvi pa smo predstavili igrice Butalci Naceta Simončiča in Vere Stih. V tej mali dvorani bomo lahko uprizorjali manjše in skromnejše predstave, namenjena je strokovnemu izobraževanju, šolskim lutkovnim skupinam. Veliko pozornosti bomo posvetili tudi eksperimentalnemu delu, radi pa bi sem ter tja pripravili tudi razstavo lutk.

Ideja o preselitvi v Mestni dom na Krekovem trgu je že stara. Končno so dosegli dogovor s trgovino Sadje zelenjava in preselili dve stranki. Sadje zelenjava bo svoje prostore zapustila še pred koncem letošnjega leta, v praznih stanovanjskih prostorih pa bodo uredili upravne prostore, kajti tudi pisarniški prostori v Gosposki ulici postaja jo premajhni.

»Mestni dom naj bi postal kulturni hram,« pravi Ignacije Šunjič. »Toda preureditev bo potekala v več fazah. Lutkarji smo na prvem mestu.

Tako bomo pridobili dvorano za ročne lutke z 250 sedeži, v manjši, ki bo sprejela 130 ljubiteljev lutk, pa bomo namestili marionete. Za enkrat še ne vemo, kdaj bo stekla adaptacija prostorov za obe dvorani, upravne prostore pa bomo uredili takoj, ko bo mogoče. Torej, upamo, da bo Mestni dom postal pravi lutkarski dom, kjer bomo vsi našli svojo prepotrebno streho nad glavo. Naši gledalci, naši najmlajši, in seveda lutkarji, ki životarimo na najrazličnejših koncih občine Center.

Nova dvorana, čeprav majhna, pa bo nudila še vrsto najrazličnejših lutkovnih izražanj. Kljub težkim časom in bojem so se tudi partizani veliko ukvarjali z lutkarstvom. Lani je pri založbi Borec izšla celo knjiga Alenke Gerlovič z naslovom Partizansko lutkovno gledališče. Tudi v mali dvorani na Židovski stezi si bomo lahko ogledali razstavo o partizanskih lutkah, igralci in animatorji pa bodo poskrbeli, da bodo lutke tudi oživele.

»Žal bomo tudi v novi sezoni še vedno gostovali, čeprav mnogi mislijo, da je dvorana krajevnih skupnosti Zgornja Šiška naša. Tudi nastop v tej prijazni dvorani pomeni za nas gostovanje. Lutke moramo naložiti v kombi, jih v dvorani postaviti, po predstavi pa jih spet odpeljemo v vlažno skladišče v Cukrarni.

Poljsko delo »Ginjol v težavah« bo odprlo letošnjo sezono, in upamo, da bo premiera že v novi dvorani Ivana Cankarja, kjer bomo letno odigrali okrog 100 predstav. To pa je le četrtina našega dela, še vedno pa ne vemo, kako bo s plačilom, prevozi, kajti nastop v Cankarjevem domu pomeni za nas prav tako gostovanje kot v dvorani v Zgornji Šiški. Tako bomo lutke in sceno spet prevažali sem ter tja...« pravi direktor Lutkovnega gledališča Ignacije Šunjič.

Marionetno gledališče bo novo sezono začelo s premiero znane Puntarjeve igrice »A«, v režiji Matije Milčinskega. Lutkarji pa si nadvse želijo, da bi bili z obnovo Mestnega doma in končno ureditvijo prostorov že pri črki Ž. Če bo to leta 1982, bomo veseli vsi. In da bodo naslov predstave, ki odpira letošnjo sezono – Ginjol v težavah – spremenili v – Srečni lutkarji!

A. P. ADAMIČ

KRAJEVNA SKUPNOST LEDINA

Evidentiranje delegatov

Na razširjeni seji predsedstva KK SZDL Ledina, 10. septembra, so ugotavljali rezultate pri evidentiranju krajanov za delegate v skupščino krajevnih skupnosti, za zbor krajevnih skupnosti in skupščini občine in za samoupravne interesne skupnosti.

Ugotovili so, da je evidentiranje v teku, da bodo skupine, ki opravljajo razgovore, povabile še približno 400 krajanov, in da so družbenopolitične organizacije, ki predlagajo svoje delegate v skupščino krajevnih skupnosti, razgovore z evidentiranimi že opravile.

Prisotni so bili zaskrbljeni zaradi neurejenih prostorov, ki so za uspešno delo krajevnih skupnosti nujno potrebni. Trudili se bodo, da se bo tudi to čimprej uredilo.

DOBER DAN NAŠ OBČAN

Marija Modec je vse življenje prebila z otroki. Odkrivala se je s te plati, drobne gubice na licu so postajale mehkejšje in ganjenost ji je rada zastrla pogled. Čemšenik nad Zagorjem je bilo prvo službeno mesto mlade učiteljice in šolske upraviteljice. Prvi poklicni stik z otroki v kraju, odmaknjenem od sveta:

»Strah da bi me bilo? Ojej! Zgledala sem se v zvedave očke in nobene treme nisem imela več.«

Truda poln je bil Marijin vstop v življenje, vendar je hitro našla pot v srca otrok in vaščanov. Kaj vse ni počela?! Udejstvovala se je na kulturno-prosvetnem področju, organizirala je proslave, prireditve, režirala igre...

Marija Modec je po rodu Kamničanka. Učiteljstvo je obiskovala v Ljubljani, službovala pa v različnih krajih. Začetek vojne jo je ujel v Radomljah. Tam je doživela prihod Nemcev. Otroke na šoli so prevzeli nemški učitelji, vse slovenske učiteljice so poklicali na občino, in naduti gestapovec jim je držal pridigo. Še bolj pa je Marijo presunilo neveselo petje sloven-

skih otrok, ki so jih takoj posiljevali z nemškimi koračnicami:

»Sem si mislila, dolgo me ne boste videli. Kmalu sem pobegnila v Ljubljano...«

V začetku 1942. se je aktivno vključila v Osvobodilno fronto. Naložene naloge je vestno in drzno izpolnjevala.

»Strah? Takrat se nisem zavedala strahu, mlada sem bila...«

Kasneje, 1949. leta pa vse do svoje upokojitve 1971. leta, je službovala kot ravnateljica vzgojno-varstvene ustanove. Poznana je bila kot poosebljena skrb za otroke:

»Ne vem, ampak mislim, da mi je ljubezen do otrok prirojena. Veliko lepih zgledov sem imela pri svoji materi. Kot šolnik in vzgojitelj sem bila dosledna. Spoznala in zavedala sem se, da je otrok občutljiv za krivice, in da zna presoditi ravnanje z njim. Sicer pa zna biti tudi vsak otrok zelo kritičen, natanko ve, kdaj ima prav in kdaj ga je polomil. Nikoli nisem dajala ocen na eno vprašanje, na lepe oči, nekako sem uspela potegniti rdečo nit skozi vso obravnavano snov.

Marija Modec

Kakšni so otroci? Otroci so po naravi dobri, pomembna pa je vzgoja od mladih nog. Tudi danes je tako, čeprav je tempo življenja hitrejši. Vidite veliko časa sem prebila s pubertetniki. Bila sem jim prijatelj in vzgojitelj. Veliko problemov imajo ljudje v teh letih, radi se zapirajo vase, in takrat jim je bistveno zaupanje. Pridobivati pa ga more človek s tenkim pedagoškim poslušom, s taktom in ravnanjem, razumeti je treba njihove potrebe, želje in interese.

Marija Modec je vodila preko trideset počitniških letovanj, delovala je na občinski in republiški Zvezi prijateljev mladine, pa tudi na zvezni ravni. Na letovanjih otrok je bilo vedno veselo. Nekoč je neki deček napisal domov razglednico: »Draga mama, morje je globoko, hiše grde, postelje razmetane, pošlji radirko...«

Veliko izkušenj si je Marija nabrala:

»Danes je skrb za otroke poučena in zapisana, žal pa vse pogostejše prihaja do socialnega razlikovanja. Glejte, tudi pri organiziranju otroških letovanj je v ospredju ekonomska računica.«

Ponosna je na drobno knjižico, izšla je leta 1976 pri Zvezi prijateljev mladine Slovenije, t. j. priložnik »Vesele in zdrave počitnice«. Ni je napisala popolnoma sama,

toda tam so zbrane številne njene izkušnje, in veseli jo, kako vzgojitelji prav na letovanjih radi sledijo zapisanim napotkom.

Svoje bogate dolgoletne izkušnje je prenašala mladim vzgojiteljem s predavanji na seminarjih in posvetovanjih širom Slovenije. Prispevala je članke v strokovna glasila in revije, in sodelovala v radijskih oddajah.

★ ★ ★

In kaj bi svetovala Marija danes mlademu človeku? Kako naj začne? Kako naj živi?

»Vidite, jaz od življenja nisem mnogo pričakovala, dobila pa sem veliko. Če ne more človek sočloveku narediti dobrega, naj tudi slabega ne dela. Živi naj pošteno. Pa cilj je pomemben. Nikoli nisem bila brez cilja, ko sem enega dosegla, sem si že drugega zastavila...«

Marija Modec je še vedno zelo aktivna družbena delavka in to v krajevni skupnosti Kolodvor, pa tudi v mestnih in republiških okvirih. Kopriva ne pozebe... Seveda ima kup diplom in nekaj visokih odlikovanj, zanesljivo največja nagrada pa je, da jo imajo otroci in krajanji radi...

BOGOMIR ŠEFIG
FOTO: MIRAN BEDNAR

Cvetlični lonci naj bi ne bili tudi klopi... Vsej tako so si jih zamislili tisti (bržkone komunaici), ki so jih namestili na pločniku med železniško in avtobusno postajo. To je vsekakor vredno pohvale, saj na ta način tudi najbolj zgoščena prometnica v Ljubljani dobi nekaj topline in videz urejenosti. Vendar so načrtovalci pozabili, da čakajoči ljudje radi sedijo. In ker, žal, ni klopi, sedijo na tisto, kar je pri roki: se pravi, cvetlični lonci. Škoda, da so na to pozabili: najbrž ne bi bilo drago, ko bi med lonce postavili tudi klopi, v lončnice pa za vsak slučaj rajši posedili bodikavo okrasno grmičevje namesto naših cvetlic.